

(המשך מעמוד 33)

יושק. רק שלא ישמע את זה, הוא ירים את האף.

לא נמשכת למישחק

מיציתי את החופש עד הסוף, ממש נהניתי. הים קצת נמאס ורציתי לעבור. גם כרי שידיו לי כסף משלי. הציעו לי להיות מלצרת. אבל לא רציתי. רציתי להיות מוכרת בחנות בגדים. וידר אחד סידר לי לעבור בראש אינדיאני ככירי המדינה. באי לובשת את הבגדים של החנות, והקונות כל הזמן רוצות לקנות את הבגדים שאני לובשת. אם אני לובשת את הבגד האחרון, אני מורידה אותו ומחליפה באחר. כל יום אני מחליפה בגדים בערך שלוש פעמים. אני חושבת להמשיך לעבוד גם בזמן הלימודים. אחרי הצהריים, אבל אם זה יפריע ללימודים, אעזוב. כמה שאני לא אוהבת ללמוד, חשוב לי להוציא תעודת בגרות. כי אני יודעת שהיום שום דבר לא הולך בלי בגרות, ואני לא מתכוונת להיות פקידה. אני לא יודעת מה אני רוצה להיות.

פעם נורא רציתי להיות שחקנית, התלהבתי. שיחקתי בהצגות בבית הספר, והשתתפתי בהצגת ילדים אחת וביוסף כתונת הפסים בקאמרי הייתי במקלה. זה היה לפני ארבע שנים. שלוש הצגות כל יום. נהניתי מכל רגע. היו שם ילדים שהעריצו את שלמה ארצי והיו מביאים לי פרחים וכל

כשהיא נכנסת כולם מסתכלים רק עליה...

מיני מתנות, לו וגם לתיקי. אני שונאת נודניקים כאלה. לא אוהבת שמעריצים ותולים פוסטרים של זמר בחדר ושולחים גלויות לרדיו ושטויות כאלה. אני כבר לא מושך אותי לשחק, העבודה קשה וגם לא מרוויחים כל כך טוב.

דוגמנית לא איכפת לי להיות, בתור תחביב. מגיל שנתיים השתתפתי בתצוגות אופנה והצטלמתי לבגדים. סבונים, מיטות, כבר לא זוכרת מה. ההורים לא רחפו, תמיד שאלו על כל דבר אם אני רוצה. תמיד הסכמתי. הכסף הלך ישר לחשבון הבנק שלי. יותר מאוחר חלק הלך לבנק ובחלק קניתי לעצמי בעיקר בגדים. היתה שנתיים הפסקה, אבל בזמן האחרון הציעו לי הרבה. קצת היססתי, לא ידעתי אם אני רוצה שוב להצטלם. זה קצת נמאס. אבל בכל זאת עשיתי כמה דברים. אני לא לוקחת את זה ברצינות. זה בשביל הכסף, וגם יש הנאה מסויימת. אחרת לא הייתי עושה את זה. אני לא חושבת על להשתתף בתחרות מלכת היופי. אמרו לי כבר שכראי לי לגשת לאיזו תחרות, של הפנים של '84, אבל אני חושבת שלא יהיה לי נעים כזה לעמוד על הבימה. לא הייתי רוצה להיות עקרת בית. כל היום בבית עם הילדים. זה נראה לי משעמם. אפילו אם אתחנן ולא יחסר לי כסף, אצטרך איזו פעילות, אם לא מיקצוע. נורא מדבא לשבת בבית כל הזמן. פעם אמרתי שיהיה לי רק ילד אחד. אחרי כך חשבת שהוא יהיה מסכן. יהיה לו משעמם. אז נעשה עוד אחד. ארבעה. כמה אצלנו. זה קצת צפוף, אבל נורא שמו. אולי יהיו לי שניים שלושה, בכל אופן אני לא רוצה למות לכר.

שרון על אבא שלה:

שכאב ואני הולכים יחד ברחוב. אומרים שאנחנו כמו זוג. אומרים לאיזה אבא חתיך ויפה יש לך. הוא שמה מזה, אבל אני מתעצבנת מהתגובה שלו ואומרת לו די. תפסיק לדבר ככה. זה לא עושה לי כלום. אבא חתיך. אני בכלל לא חושבת שהוא יפה. טוב, אני לא יכולה לקבוע. הרי אני רואה אותו

כל הזמן. בשבילי הוא אבא רגיל. אני לא אומרת שהוא לא חתיך, אבל אני לא אוהבת שיותר מדי מתלהבים.

על חברתה:

יש לי רק חברה טובה אחת. אורלי. השאר הן ידידות. אורלי ואני שותפות בכל, מדרבות, מוקן, על כל דבר. פתוחות מאוד, מבלות הרבה שעות ביחד, מחליפות בינינו בגדים, אפורה, נעליים, כל מיני אביזרים. כל מה ששלה — שלי, ולהיפך.

על מחזורים:

מתקשרים אליי הביתה — ראיתי אותך כאן וכאן ואני רוצה להיפגש איתך. אני שונאת את זה. בנים רוצים לעבוד עליי בטלפון — נחשי מי מדבר. אני נותנת להם לדבר, ונותנת להם את הנאה. אין לי בעיות במהיפטר מהם. כסאה. אני עוקצת אם מעצבנים אותי, בלי שום חשבון. רוב צילצולי הטלפון בבית — בשבילי, גם

בצופים. היה לנו ויכוח. הייתי לטובת המערך. אם מישהו יגיד לי שהוא הצביע כהוא, ארע מה להגיד לו. אני גם ארע להיגעל ממנו. חובשי הכיפה הסרוגה לא מפריעים לי ואני לא מפריעה להם. הרוסים עם הפאות והבגדים השחורים ממש מגעילים. רוצים להכריח ולכפות. לא אוהבת דברים בלחץ. אל תפריעו לי, ואני לא לכן.

על סמים:

עד כמה שידוע לי, החברה שלי לא לוקחים סמים. אבל אני מכירה הרבה שכן, זה לא מפריע לי. יש לי ידידים שלקחו והפסיקו. אני אוהבת לשמוע על הנושא. התעניינתי והסבירו לי. אני לא חושבת בכיוון של לקחת משהו. לא רוצה. בכלל לא. מספיק לי שלפני כמה זמן השתכרתי בבית של חברה והרסתי לה את כל הבית. עכשיו אני רק מריחה משקה ומקבלת בחילה, כא לי להקיא. היינו שלוש. אצלה בבית, לבר.

שרון בפעולה

אל תפריעו לי, ואני לא לכן!

ההורים מקבלים די הרבה, בענייני עבודה. כשאני מתקשרת הביתה מאיזה מקום, אמי מודיעה שכל העולם חיפש אותי. כשכולם עברו רואים טלוויזיה והטלפון מצלצל, אומרים לי לכו תעני. זה בשבילך. וזה באמת בשבילי. שריקות ברחוב מעצבנות אותי. אומרים מותק, בואי רגע, אפשר לעזור לך. לאן את צריכה. אני לא עונה, ושומעת — איזה קשוחה, יאללה איתה.

על סינגנו הלבוש:

אני אוהבת ספורטיבי, קצת רוק, אבל יפה, מיוחד. לא אוהבת ללבוש מה שכולם לובשים. אני מוגלת לקנות נעלי, לראות שכולם נועלים כואת, והיא נשארת בארון. אני אוהבת שמלות מידי, גופיות טריקו, ג'ינס צרים למטה, סוויטשירטס, חגורות. אני לא נורא מילית, קנתי עכשיו חגורה להמתמ ב'9000 שקל. לא יכולה להחזיק אצלי כסף. הייבט לקנות דברים. עוד לא קיבלתי משכורת, ואני כבר מתקנת מה אקנה.

על פוליטיקה:

זה לא דבר שמעניין אותי במיוחד. מסתכלת פעמים בחדשות, קוראת עיתון, זה הכל. לא סוגרת את הראש לדברים, מוכנה לשמוע, אבל זה לא עולה הרבה על הפרק. אילו הייתי צריכה להצביע עכשיו, אני לא הייתי יודעת למי אני יודעת למי אני לא רוצה להצביע — לליכוד. לפני שנה,

תפס לו צעירות, הבחור, ושרון ואני צוחקים. כשאני הולך איתה מחובק, וזה קורה לעיתים נדירות, אני רואה מבטי תדהמה, כעס, אולי קינאה. נעצרים, מסתכלים, עושים עוד סיבוב ושוב באים מולנו. ממש מצחיק. הבאתי אותה לא זמן להצגה שבה אני משחק. לא אמרתי מי היא. שמתה יד על הכתף יעני. הביא איתו חברה. כשאמרתי — שכחתי להציג, זו הבת שלי. זה היה כיף לא רגיל לראות את הפרצופים הממומים. מאז לא עובר יום שהם לא שואלים אותי מתי אביא אותה שוב. רוצים לראות אותה, מצאהחן בעיניהם.

זה הגיע לאבסורד כזה, שהרבה פעמים אני אומר — תכירו, זאת אח... רוצה להגיד אחותי, ונעצר. טעות פרודיאנית אולי, שקשה לי להבין אותה. יש לי אחות, צעירה ממני בארבע שנים, לא כל כך רומה לשרון. כשאני הולך עם שרון, היא נראית לי דבר גדול כזה, ביחוד כאשר אני רואה את המבטים של גברים. ושומע הערות כמו תראו את השאפה הזאת. היא מתעלמת. לא איכפת לה. אני שמח שהיא לא מרימה את האף. מזור שכאלה מבוגרים מנסים כל הזמן להתחיל איתה, הרי היא בקושי בת 15. קשה לי להאמין שזאת הבת שלי. אמרתי לה, תראי, רציתי להגיד שאת אחותי, והיא אמרה זאת הבעיה שלך. זאת באמת הבעיה שלי.

כשהכרתי אותה לכוריאוגרף של

כשהיא רוקדת היא במרכז וכולם מסתכלים

ההצגה הוא היה המום. אמר שהוא מכיר אותה מפניגורין ושלדעתו היא הפצצה של תל-אביב. שאלתי למה הוא אומר של זה, והוא אמר שהוא רואה שם הרבה בחורות יפות, אבל כשהיא נכנסת, כולם מסתכלים רק עליה. כשהיא רוקדת, היא במרכז וכולם ממשכים להסתכל. אמרתי לו תעשה לי טובה, שמור על הפצצה הזאת כשאתה רואה אותה שם.

צביה כועסת עלי כאשר אני מתייחס לשרון כאילו היא חברתי ולא כבי. אולי אני טועה, אבל אני מרבה אליה כאל שווה לי בגיל, לא כמו אבא שמתחנן ומסכים. כשהיא עונה לי קצת בחופזה, קשה לי להיות רציני איתה, לרסן אותה. החברה קוראים לי רוריאן גריי. כניסו ממזורים בצופים שאלו אותי אם אני מריק הורמונים או מתח את הפנים. אני מריגש כמו ילד, וזו בעיה: צביה אומרת שיש לה חמישה ילדים. אני החמישי. שוכב, מתפרע, קצת חסר אחריות.

אני רואה כאשר שרון עוזרת הביתה מאוחר בלילה, לא נרוע עד שהגברת נכנסת. אני לא חוקר אותה: למדתי שאז אשיג תוצאה הפוכה — היא לא מספר כלום. או אולי, מי יודע, בגיל הזה שהוא די פרובלמטי, היא עוד יכולה לעשות דיוקא. אני שומע את זה מכל הכיוונים.

בעניין ההיתר לחזור הביתה בלילה בכל שעה אומרת צביה: הגעתי למסקנה שתשעה מעולם לא היתה הגורם לשום מעשה. אם שרון רוקדת ונהנית, זה לא משנה אם זה עד ארבע בבוקר. ברור לי שאם הייתי מגבילה אותה, היא כבר הייתה מוצאת דרך לעקוף את ההוראה הזאת.

היא נראית מבוגרת מגילה, זה כאל כזה. זה גורם לאנשים להתייחס אליה כאל כזה. אני שולטת בעצמי לא לעשות התנהגות שלנו. ההורים. אין שליטה על כך. אני שולטת בעצמי לא לעשות משהו שאתחרט עליו, לא להגיע לקרע איתה. כאשר היא תגיע לגיל 17 או 18 יצטננה, תפער בין המראה לגיל הממשי, והבעיה לא תהיה קיימת.

נעמי רון

משפחת גורדון

(המשך מעמוד 34)

מרופרת ולא משאירה הרבה מקום לדמיון. פטרישיה, בעלת בוטיק בדינגוף, נמצאת בארץ כבר 12 שנה, אבל מיבטאה הפאריסאי רודף אותה: "אני עושה 20 בריכות, שזה קילומטר. השחייה גורמת לי להרגיש שאני עושה הפסקה בחיים. אין כאן אגרסייה, האווירה מאוד נעימה ואני פוגשת כאן הרבה חברים וחברות". היא מצביעה על יוסי דננבג: "אנחנו ידידים ותיקים וחברים טובים". יוסי הוא המורה לשחייה במקום ומנהל בית-הספר לשחייה. הוא מלמד כאן ילדים, נשים מבוגרות וגם חתיכות צעירות.

יוסי, בן ה-32, שעיניו ירוקות ושערו חום, דווקא נהנה מאוד מקולקציית החתיכות הצעירות המגיעות לכריכה ונוכרי: "את אשתי לשעבר היכרתי פה".

גוף צעיר

בריא ורענן

לשחות במימים, זה הספורט הכי בריא, אומר המומחה. שחייה טובה לריאטה, ולהרגשה טובה. כל השרירים עובדים וכל הגוף מופעל, וכך גם שומרים על כושר מירבי.

טלי פרל, בת ה-29, גבהי-קומה ודיקיקת-גוף, היא גם במורה לשחייה, העובדת אצל יוסי: "אני שוחה מגיל שש. כשהייתי קטנה הייתי שחינית בבית מכוני-עתידי, אחרי כך נטשתי את השחייה לטובת הריקוד, ומאוחר יותר חזרתי לאהבתי, השחייה". "שחייה זה דבר מאוד חשוב", אומרת טלי, "זה שומר על גוף צעיר, בריא ורענן ונותן כוח ומרץ לכל היום. יש כאן הרבה קבועים ורובם מאוד נחמדים כמו השחקן מוני מושונוב, ששואל כוונים, אריק לכיא, שלמה ארצי, בני אמדורסקי ועורר-הדין צבי לירסקי".

הכניסה לכריכה עולה 700 שקל. לא נורא. בשביל בריכה שכזאת עם מים שכאלה זה מקום לשחות", מרגישה טלי, "זאת לא בריכת צייד". היא אומרת, ומדגימה קפיצת-ראש מהמקפצה.

פינה מוגנת

לדור העתיד

מיכל צברי הבלונדית כחולת-העיניים יושבת על כסא-גנזח ומתמכרת לשמש. מיכל היא אשתו של המציל הראשון של בריכת גורדון, עדי המנוח. היא באה לכריכת גורדון יוסיים ושוחה קילומטר וחצי, 30 בריכות.

זה השיגעון שלי", היא אומרת, "יש אנשים הוקוקים לשמיים, אני זקוקה לשחייה". ומי לימד אותה לשחות? "איזו שאלה! בעלי המנוח". אופירה, ירדנה החטובה והמטור פחת, משתזפת לצידה. "גם בעלי היה פה מציל", היא אומרת, "הוא עוד חי, ברוך השם. אני באה לכאן בששי, שבת. איך אפשר לא לבוא לכאן? זאת הבריכה הכי טובה, מבחינת מים". עדי גבאי, ספירתי-נשים במיקצועה, שוופה ועושה ביקיני קטנטן על חמוקיה: "אני מבקרת כאן כבר כמה שנים. בשנה שעברה היתה לי פה, בכריכה, מספרה. עכשיו כבר לא".

בתיא בן-יהודה מגיעה לכריכה עם בנה, אסף, בן ארבעת החודשים: "אני באה איתו לכאן כל שבת. הוא גולד. הוא אוכל כאן יותר טוב, ישן יותר טוב והכיר לו". מאירה מור, חברתה האדריכלית, היא לא לבן בן תשעה חודשים. העונה לשם לי: "אני באה איתו לכאן כבר מתחילת הקיץ".

יש להו מה לומר לבעלי בריכת גורדון, ולשתי האמהות הצעירות: יש מקום לשיפורים. פינה מוגנת, אזור מוצל עם בריכה בגובה 30 סנטימטר, שתהיה מיועדת לתינוקות. גם דשא מפלסטיק היה אפשר להוסיף. זה יעודד את החברות שלנו לבוא, הלא התינוקות האלה הם דור העתיד וההמשך של הבריכה!"

אורנה גלזן